

WILG & MAND

1983-2

WILG & MAND

Bulletin van de Stichting Wilg & Mand, gevestigd te IJsselstein

Doelstelling van de stichting: stimuleren van de belangstelling voor de mandenmakerij en de griendcultuur; organisatie van cursussen mandenvlechten; verzamelen van historische gegevens en materialen; enz.

Bestuur:

Ch.W. Vink te IJsselstein, voorzitter

C. Tutein Nolthenius te Oisterwijk, secretaris

P. van den Dool te Boskoop

A.D. van 't Hoog te Veessen (gem. Heerde)

G.M. Pot - van Regteren Altena te Schoorl

H.P. Verboord te Vlijmen

vacature

Donateurs van de stichting ontvangen het bulletin gratis.

Minimum donatie f 15,- per jaar.

O-O

Redactie:

A. van 't Hoog (Veessen)

G.M. Pot - van Regteren Altena (Schoorl)

C. Tutein Nolthenius (Oisterwijk).

Bijdragen voor het bulletin kunnen gezonden worden aan het onderstaande adres, met vriendelijk verzoek het papier eenzijdig te gebruiken, liefst getypt en anders duidelijk geschreven.

Redactiesecretariaat, Administratie en advertenties:

Nassaulaan 14, 5062 JN Oisterwijk, tel. 04242-82238

Bankrekening, t.n.v. de stichting Wilg & Mand, nr. 41 89 09 083

Amrobank te Vlijmen

Postgironr.: 26 95 726

Inhoud van dit nummer

blz.

17. Van het bestuur.

De label Nederlands Vlechtwerk

18. Jaarverslag over 1982

20. Dynasty en Mandenmakers (J.O.)

21. Nogmaals Fayl-Billot (Heeroma)

24. Buffen, wie heeft dat uitgevonden? (M.P.)

26. Aanwinsten voor de collectie (M.P. en C.T.N.)

o-o

V A N H E T B E S T U U R

In het vorige bulletin berichtten wij dat reglementair volgens de statuten de heer Van den Dool gezien zijn leeftijd uit het bestuur van de stichting zou moeten treden. Daar juist ouderen algemeen bestuurskracht, ervaring en vaak ook wat meer tijd beschikbaar hebben, heeft het bestuur gemeend er verstandig aan te doen de leeftijdsgrens uit zijn statuten te schrappen. Het bestuur heeft, nu de formele rem verdwenen is, de heer Van den Dool bereid gevonden zijn bestuursfunctie te continueren en met zijn kennis, ervaring en enthousiasme te helpen de stichting vooruit te brengen.

o-o

De label Nederlands Vlechtwerk

Zojuist is de label Nederlands Vlechtwerk klaargekomen. Het is een ontwerp van ons bestuurslid mevrouw Pot. De mandenmakers-donateurs van onze stichting hebben een exemplaar ter kennisname toegezonden gekregen. Om alle donateurs te informeren, hierbij een afdruk in zwart/wit.

Reiniging en onderhoud

- Manden van bruine (ongeschilde) wilgeteen reinigen met borstel en schoon water; laten drogen in wind en zon, bewaren op luchtige, droge plaats.
- Binnenshuis gebruikt mandewerk van witte (geschilde) teen of buffteen (gekookt en geschild, roodachtig) stofvrij maken; enige tijd in een iets vochtige ruimte zetten, b.v. een nacht in een doucheceel, vervolgens afspoelen met schoon water. Zo nodig een neutraal (hand)vaatwasmiddel gebruiken, geen zeep! Niet te dicht bij een warmtebron laten drogen.

Mits goed behandeld gaat mandewerk van goede kwaliteit lang mee, binnenshuis wel een eeuw. Echter tijdens langdurig opbergen, b.v. van een wieg, vrijwaren tegen houtworm!

De letters, een cirkel en het begin van de mandbodem zijn rood en een cirkel en de schaduw zijn blauw.

De mandenmakers kunnen de labels nu bestellen en aan hun eigen vlechtwerk ter herkenning hangen. Op de uitgespaarde ruimte aan de binnenzijde komt een stempel met de naam van de mandenmaker. Hierdoor kan hij zich bekendmaken maar neemt tegelijkertijd verantwoordelijkheid voor zijn werk. Voor de gebruikers van manden is een kort onderhoudsadvies bijgevoegd.

Hopelijk zullen al onze donateur-mandenmakers deze labels gaan gebruiken en zal geleidelijk het publiek gaan ontdekken dat er nog (weinig) Nederlands vlechtwerk bestaat.

o-o

Jaarverslag van de secretaris over 1982

Het bestuur vergaderde 3 x waarbij een keer de heer Ooms ook aanwezig was. Aan de orde kwamen o.a. de uitgave van het instructieboekje over de ovale mand, de collectievorming, de kwaliteits-eisen en het onderzoeksrapport van de student Muilenburg. Alle bestuursleden waren steeds aanwezig behoudens mevrouw Pot die eenmaal verstek moest laten gaan.

Eenmaal werd vergaderd met enkele cursusleiders teneinde onderling contact te leggen, ervaringen uit te wisselen en te komen tot bepaalde kostennormen.

Op 11 december werd met een 11-tal mandenmakers een goede bespreking gehouden met een inleiding van dhr. Muilenburg over zijn rapport. Dit rapport is in 50-voud vermenigvuldigd en aan een aantal belanghebbenden toegezonden. Het rapport kwam tot stand met financiële hulp van het Ministerie van Economische Zaken en het Prins Bernardfonds.

Donateurs. Het aantal donateurs nam met 62 personen toe. Daar er 35 van de oude donateurs niet aan hun betalingsverplichtingen voldeden moesten zij afgevoerd worden. Per saldo zijn er thans 304 donateurs.

Contactdag. Op 18 september werd in het Fulco-theater in IJsselstein de tweede contactdag gehouden. Het aantal deelnemers was minder dan in 1981 maar toch nog ruim 70, en bestond uit een zeer enthousiaste groep. Arie van 't Hoog hield een inleiding over vlechten waarop vele vragen loskwamen. Een aantal mensen had mandwerk, vaak zelf gemaakt, meegebracht. In de middag demonstreerden een paar mandenmakers terwijl een paar leerlingen en toekomstige amateurs ook probeerden om een vooraf klaargemaakte bodem verder op te werken.

De expositieruimte in het stadsmuseum van IJsselstein was voor

het eerst ingericht met foto's, mandenmakers- en teentelersge-reedschap en een aantal manden en apart open voor de donateurs. De open dag werd door de deelnemers als heel geslaagd ervaren en er werden veel vriendschappelijke contacten gelegd.

Het bulletin. Dit kwam 4 maal uit met totaal 49 pagina's en 17 foto's en afbeeldingen. Het derde nummer was geheel gewijd aan de resultaten van het onderzoek in de mandenmakerij in Nederland door dhr. W. Muilenburg.

Twee nummers werden nog door de Pressa te Utrecht gedrukt, de twee volgende door drukkerij Van Midden in Benschop.

De nummers verschenen respectievelijk op 27/3, 2/7, 9/9 en 17/12 met de volgende verzonden aantallen: 367, 402, 365 en 386.

De redactie kwam niet bijeen doch had telefonisch overleg.

Publiciteit. Op de Floriade 1982 aan de Gaasperplas te Amsterdam was te midden van een stukje hak- en snijgrienden een open schuur-tje. Hierin was door de stichting een kleine foto-expositie over de teenteelt en teenoogst alsmede een paar manden. Dit trok zeer de aandacht en het was voor een aantal bezoekers reden om infor-matie bij het secretariaat in te winnen op allerlei gebied de wilgenteelt en het vlechten betreffende.

Een aantal gaf zich op als donateur.

Er is een ruim aantal voorgedrukte kaarten gemaakt waarmee infor-matie aangevraagd kan worden of waarmee men zich als donateur kan opgeven. Deze kaarten zijn aan een aantal mandenmakers verstrekt om te gebruiken op demonstratiedagen e.d.

Vlecht cursussen. In Heerde, Delft, IJsselstein en Benschop konden weer cursussen gehouden worden, waarheen de stichting ge-interesseerden kon verwijzen. In Huissen heeft de heer Sluiter ook wel wat cursisten gehad, welke echter geheel buiten de stichting omging.

In het begin van het jaar was het voortzetting van meestal in 1981 gestarte cursussen. In september gingen weer nieuwe van start met in Heerde 24 cursisten waarvan 8 nieuw, in Delft 14, waarvan 6 nieuw, in IJsselstein 6 nieuwe en Benschop 8 nieuwe cursisten. De meeste cursisten zijn enthousiast en gaan na een kennismaking van 8 lessen verder.

In Wageningen begon een groepje zichzelf het vlechten te leren.

Activiteiten. Voor een tentoonstelling in Kalmhout (België) werd een aantal manden ter beschikking gesteld.

Met de gemeente Den Haag en het G.A.B. te Helmond zijn voorbe-reidende gesprekken gevoerd over de mogelijkheid van het orga-niseren van een mandenvlechtersopleiding voor werkelozen die interesse in het vak hebben.

"het programma van de In de Stede Zomerfeesten wordt nog steeds uitgebreid. Zo is inmiddels bekend geworden, dat één van de medewerkers van De Rietwal, demonstraties mandenmaken gaat geven. Mandenmaken is een bijna uitgestorven ambacht, maar wie goed zoekt...precies. Op 9 en 10 juni, donderdag en vrijdag dus, zal er tussen drie uur 's middags en zes uur 's avonds een demonstratie mandenvlechten gegeven worden. Bovendien kan dan geprobeerd worden oude was- dan wel poezenmanden te repareren".

Maar wat komen die Dynasty-sterren nu doen? Elkaar het leven zuur maken natuurlijk, want dat is in die Amerikaanse programma's schering en inslag. O, komen ze alleen maar hardlopen? Die ontnuchterende conclusie moesten we trekken toen we verder gingen met lezen. Grap van plaatselijke carnavalsvereniging "De Olijkers", die enkele nooit in Hollywood geweest zijnde marmotten naar een Dynasty-grootheid hadden vernoemd. Dus niks geen beroemd gezelschap in de buurt van mandenmakers in actie met hun wilgeteen. Toch maar beter zo. Zij zouden zich in dat gezelschap thuisvoelen als een Hollands konijntje in een renpaardenstal te Las Vegas. Doodongelukkig. Voor hen liever geen interviews, geen beeldschermen, geen cocktailparties. Mandenmakers zijn door de eeuwen heen eenvoudige hardwerkende vakmensen gebleven, die nog altijd gebakken spek preferen boven kaviaar. Juist daarom zijn ze zo sympathiek gebleven, die enkele mandenmakers die we nog hebben. We houden hen in ere!

[illegible]

Nogmaals Fayl-Billot, materiaal, gereedschappen en boeken in
Frankrijk

Na het uitstekende artikel van Alastair Heseltine over de Franse mandenmakersschool in Fayl-Billot en hetgeen er in de directe omgeving van "het vak" te vinden is, lijkt het misschien niet onwenselijk wat andere praktische informatie vanuit Frankrijk te geven over de mandenmakerij de verkrijgbaarheid van materialen en gereedschappen. Tenslotte ligt Frankrijk ook weer niet zo ver weg.

Als geïnteresseerde waarnemer moet ik zeggen dat de toestand waarin de Franse mandenmakerij verkeert eigenlijk in principe

niet anders is dan in Nederland; er is slechts sprake van een gradueel verschil, maar de afbouw is aan de gang en loopt alleen wat jaren achter bij Nederland. Buiten de bekende coöperaties in de omgeving van Tours en Fayl-Billot is het dan ook maar mager-tjes gesteld met dit eertijds bloeiende vak. Hier en daar is nog een mandenmaker te vinden, soms een combinatie van enkelen. Echter, oorden waar zich vroeger honderden mandenmakers ophielden, zoals Vallabrègues aan de monding van de Rhône, zijn nu gewone dorpen geworden waar nog maar weinig herinnert aan roemrijke, dan wel roemruchte, verledens.

Leerlingen die van de school in Fayl-Billot afkomen blijken bij uitzondering echt in het vak terecht te komen. Als het wel gebeurt, dan is dat voornamelijk om opgenomen te worden in het bedrijfje van vader. Enkelen komen in het "welzijnswerk" terecht, creatieve therapie enz. De rest krijgt uiteindelijk toch een ander beroep.

Het kan ook eigenlijk niet anders. Overal waar de loonkosten hoog oplopen is het afgelopen met de ambachtelijke beroepen. Frankrijk is dan nog één van de Westeuropese landen met een groot aantal kleine ambachtelijke bedrijfjes, maar de worstende greep van loonkosten, vooral veroorzaakt door de hoge sociale lasten die ze moeten betalen, geeft weinig hoop voor de toekomst. Wat betekent dat in de praktijk voor een afgestudeerde leerling? Hij moet toch bedrijfsruimte hebben, opslag, voorraad. Als je daar de centjes niet voor hebt, wordt het lenen. Om dat weer terug te verdienen lijkt vrijwel niet mogelijk. Alleen de keuze voor eigen werk en importwerk als combinatie lijkt momenteel nog haalbaar. Alleen als de Franse regering maatregelen zou nemen om de lasten te verlichten, door bijvoorbeeld een aantal beroepen uit de ambachtelijke sfeer te lichten en over te hevelen naar de groep kunstzinnig gerichte beroepen, (artiste libre) zou de zon weer wat kunnen gaan schijnen.

Is er dan helemaal niets leuks te melden vanuit Frankrijk? Ja, nou en of. Zo kun je er nog verbazend fijn teen kopen. Alastair Heseltine wees daar al op. Prima teen in diverse kwaliteiten, wit, grijs en ook buff. Ik zal meteen een adres noemen om verder zoeken te vermijden. De firma Aubertin-Viardot in Fayl-Billot. Paradijselijke zolders vol, in lengtes oplopend van 100 cm tot 300 cm met stapjes van 20 cm. Ook het grijs koop je daar op die wijze; gesorteerd op lengte. Verlost dus van de bossen ongesorteerd; wat kost het niet aan tijd en geld om ze zelf te sorteren. De prijzen van grijs variëren tussen 5 en 9 franc*, afhankelijk van de lengte. De kleine maatjes zijn uiteraard het duurste. De genoemde prijzen zijn kiloprijzen. De bossen zijn meestal gebundeld in 5 en 10 kg bossen.

witte teen beweegt zich tussen ca 8 fr. de grootste en 13 fr. de kleintjes. Alleen de allerkleinste maten zijn wat duurder (100 cm). Buff is er ook te koop, kleiner assortiment. Er is in Frankrijk nu éénmaal weinig vraag naar buff; het wordt hooguit gebruikt als reparatiemateriaal. Wie bij Aubertin-Viardot wil kijken dient er goed aan te doen van te voren even te bellen om een afspraak te maken, dan wel te schrijven. (telefoonnr. is na internationaal toegangsnummer en landennummer (25) 84.60.50 of (25) 84.64.39. Postadres is Aubertin-Viardot - 52500 Fayl-Billot. Uitvoer naar Nederland is uiteraard vrijgesteld van de Franse B.T.W. (T.V.A.), maar ja, het moet nog Nederland in he? In beperkte mate zijn bij de ijzerhandel in Fayl-Billot (de quincaillerie) mandenmakersgereedschappen te koop.

Het betreft:

klopijzer (batte)	27,00 franc
snoeimesje (épluchoir)	17,50 franc
krom mesje (serpette)	13,80 franc
idem, iets groter	16,60 franc
teensnijmes (serpette)	60,00 franc

Voorts een klein soort klopijzertje (fer à clore) dat handig is bij bijvoorbeeld het open mandwerk (travail à jour): kost 13,50 franc. Een franc heeft een waarde van ongeveer f.0.40

Pratend over materialen en gereedschappen: daar horen ook boeken bij. Twee daarvan zal ik noemen:

"La Vannerie", samengesteld door Jacques Anquetil, uitgeverij Dessain et Tolra/Chêne. Prijs is ongeveer 130 franc. Het boek geeft na een classificatie van de soorten vlechtwerk een historisch overzicht van de mandenmakerij die in de landen rond de Middellandse Zee begint en eindigt in Amerika.

Een belangrijk overzicht is de Tour de France, een overzicht van waar in Frankrijk nog mandenmakerijen gevonden worden. Zeker niet compleet zoals mij gebleken is. Het betreft een inventarisatie van 1979 en ik heb moeten constateren dat in sommige gevallen het in het boek genoemde bedrijf inmiddels is opgeheven.

Desondanks toch zeer waardevol. Een zeer belangrijk deel van het boek behandelt de diverse technieken. Een heel bijzonder boek heeft tot titel "Les vanniers de Vallabrègues" en is geschreven door Charles Galtier. Uitgegeven door het Centre Alpin et Rhodanien d'ethnologie in Grenoble (1980).

Het is de volledige geschiedschrijving van het mandenwerkersoort Vallabrègues waar honderden mensen hun brood verdienden in dit vak. Hoe dat gebeurde is uitvoerig beschreven in een sociologische en sociografische behandeling. De oude gebruiken, hun taalgebruik, het gemeenschapsleven, de feesten enz. worden op boeiende wijze beschreven. Maar ook de gebruikte technieken,

gereedschappen en materialen komen uitvoerig aan bod. Het boek is rijk geïllustreerd, hetgeen ook voor "La Vannerie" geldt. Zelfs al ben je de Franse taal niet machtig, dan zijn ze beide de moeite waard.

Tot zover wat praktisch gerichte informatie uit Frankrijk. De één zal het verfoeilijk vinden z'n teen in het buitenland te kopen, de ander zal nuchter erkennen dat zolang de leemte in Nederland niet opgevuld is, er maar anders in voorzien moet worden. Wellicht valt er ook nog wat uit België te melden? Tot slot wil ik opmerken dat teen kopen in zulke mooie kwaliteiten en alle maten alleen maar stimulerend werkt op de creativiteit!

Er valt nog veel moois te maken! Wim Heeroma - Le Pradel
34600 Bédarieux
Frankrijk

Naschrift van de redactie: Wim Heeroma, donateur van onze stichting, leerde bij Elling in Ees (Dr.) het nodige van manden vlechten; hij woont thans in Zuid Frankrijk.

Over het boek van Anquetil: La Vannerie, kregen wij destijds enige informatie van een van de leraren van de school in Fayl-Billot. Hij beschreef het als een oppervlakkig, niet door een vakman+mandenmaker geschreven boek, vol onjuistheden. Anquetil is oud wielrenner. Hij kocht een uitgeverijtje dat zich nu toelegt op het uitgeven van boeken die inspelen op nostalgische gevoelens, en die in de eerste plaats opvallen door vele, en inderdaad zeer fraaie afbeeldingen in kleur. Als echt goed Frans vakboek raden wij liever aan: La Vannerie, tome I. Le travail de l'osier, door R.Duchesne, H.Ferrand en J.Thomas (Paris, J.B.Baillière et fils, prijs + 90 FF) Het werd besproken in het nummer 1981-3 van dit bulletin.

o-o

Buffen, wie heeft dat uitgevonden?

De vraag wáár en wanneer er voor het eerst "gebuft" werd, is al dikwijls gesteld. De benaming voor dit procédé van het koken en daarna schillen van wilgeteen, doet vermoeden dat we moeten zoeken in een Engelstalig land. Buff duidt de bruingele kleur aan, oorspronkelijk van buffelleer; nu is het een zo gebruikelijke benaming voor de wat onbestemde tint tussen geel, bruin en oranje in, dat zelfs een roos "Buff Beauty" werd gedoopt. Ook in 't Frans en zelfs in 't Duits wordt het woord onvertaald gebruikt om teen van die kleur aan te duiden. In een prijscourant van mandwerk uit Frederiksoord, van omstreeks 1900, wordt gesproken van

"gebronsde teen", waarmee wellicht buffteen wordt bedoeld? Blijkbaar was dit een poging om er een Nederlands woord voor te bedenken. De term heeft echter geen ingang gekregen. In het bulletin van onze Engelse zustervereniging, The Basketmakers ' Association, vonden wij een artikeltje waarin het antwoord op de vraag gegeven wordt. Een fragment daaruit volgt hier in vertaling: "de heer Rodmey Cousins, assistent-conservator van het Museum of Lincolnshire, kon bevestigen dat buffen inderdaad in Nottinghamshire was uitgevonden, in het dorp Sutton-on-Trent omstreeks 1870. Het bleek een succes te zijn, en het nieuwtje van de ontdekking verspreidde zich als een lopend vuurtje".

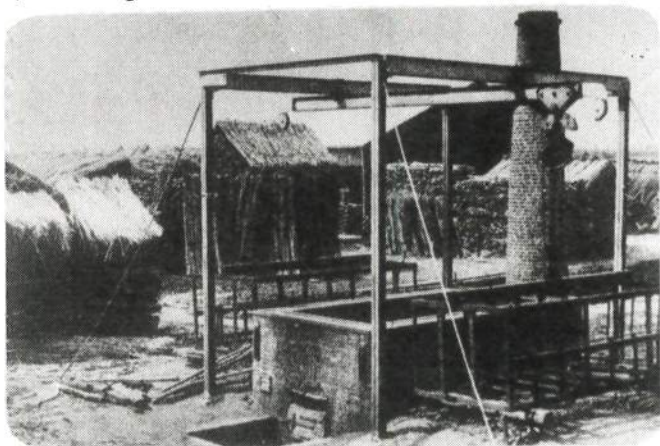
In korte tijd werden er verscheidene plaatselijke bedrijfjes gevestigd, waarvan de firma Harrison in Grantham een van de eersten was. Weldra vond het navolging in andere delen van het land en in vele landen van Europa, en op Madeira.

"Het is interessant om na te gaan hoe het precies begonnen is - misschien een onverwacht resultaat van de poging om wilgeteen, door middel van koken, sneller gebruiksklaar te maken"?

Er volgen dan nog wat bijzonderheden over de activiteiten van bovengenoemde conservator. Hij is geïnteresseerd geraakt in het ambacht, en heeft onderzocht wat daarvan nog te vinden was in de streek (de vallei van de Trent). Bij enkele oude mandenmakers heeft hij een schat aan informatie verzameld, en een van hen bleek nog een "holt", een snijgriendje te bezitten. Dit wordt nu gepacht en onderhouden door het museum en de teen is te koop voor wie ze kan komen afhalen. Het is een oude variëteit, "Whissenders" genaamd, 5 tot 7 voet lang. Twee keer per jaar zijn er demonstraties in het museum.

Een voorbeeld van stimulerend museumbeluid! Voor wie er in de buurt mocht komen, het adres van het museum is Burton Road, Lincoln. Open 10-5.30, zondagen 2.30-6.

M.P.

Een mooie "dreegmangd"

Onze stichting werd verblijd met de schenking, ten behoeve van de eigen collectie, van de hierbij afgebeelde in Alkmaar vervaardigde rugmand.

Deze van bruine- en witte teen, in een blokpatroon, gevlochten mand vertegenwoordigt een traditioneel model dat in gebruik was in de Egmonden, tot na de Tweede Wereldoorlog. De vissers in Egmond aan Zee noemden zo'n mand een dreegmangd (draagmand) en ze gebruikten hem voor allerlei transport, o.a. bij het strandjuten. In vroeger dagen dienden ze, blijkens oude afbeeldingen, ook voor het vervoer van vis en garnalen uit de toen nog op het strand landende vissersschepen. Het mulle duinzand bemoeilijkte de toegang tot het strand met kar of kruiwagen, vandaar dat juist in dergelijke kustplaatsen het dragen op de rug lang in gebruik is gebleven.

De "dreegmangden" werden in drie maten gemaakt en besteld bij de Alkmaarse mandenmakers, via de vrachtrijder. De kleine maten werden gebruikt door de vrouwen en kinderen bij het bramen plukken in de duinen. De vrouwen ventten deze uit, met de mand op de rug, tot in de omliggende dorpen, zeker tot in de dertiger jaren van deze eeuw.

De boeren in de Egmonden binnen de duinen gebruikten de rugmanden ook, onder de naam "kriel". Opmerkelijk is dat in Schotland de benaming "creel" bekend is, echter voor een geheel ander type mand.

Waarschijnlijk zijn dergelijke rugmanden ook in andere kustplaatsen in gebruik geweest. Informatie daarover, alsmede mogelijk afbeeldingen en benamingen, zouden ons zeer welkom zijn! * M.P.

* Voor gegevens die in het bovenstaande verwerkt zijn, ben ik de heren A. Wijker te Egmond aan Zee, en A. Schermer te Schoorl dank verschuldigd.

Waterglas mandfles

Bijgaande foto laat een mandfles zien van een bijzonder type n.l. een mandfles met een cylindervorm, bruin van kleur en met een geslepen bovenrand die voor de oorlog gebruikt werd door o.a. melkboeren om eieren in waterglas te conserveren.

Eieren die in het voorjaar en de zomer meer gelegd werden dan

verkocht, konden zo worden bewaard tot krappe tijden.

In glazen potten of ook wel blauwe stenen Keulse potten, werden ze onder waterglas gelegd. Waterglas is een geconcentreerde natrium silicaatoplossing, die als een soort witte halfdoorzichtige gelei, luchtafsluitend werkt.

Het glas van de mandfles wordt door het waterglas op den duur aangetast. Het afgebeelde exemplaar mochten wij voor onze collectie ontvangen, het is nog zeer goed helder bruin van kleur.

Een kleur die waarschijnlijk gebruikt werd, omdat die de nadelige invloed van licht zoveel mogelijk teniet doet.

De gevlochten mand is ook gelukkig nog in zeer goede staat.

Inmiddels heeft deze aanwinst, waarmee we zeer blij zijn, een plaats in het museum in IJsselstein gekregen.

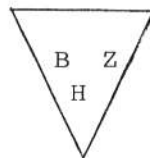
T.N.

o-o

A D V E R T E N T I E

E.J. BRONSTRING & ZONEN B.V.
Lange Herenvest 128
2011 BX HAARLEM

van huis uit mandenmakers. Thans leveranciers van invlecht-
rotting, manastokken, pitriet, vlechtband, wikkelband en
gaatjesmat.

Direct uit voorraad leverbaar.

Tel. 023-357844.

o-o

DONATEURS

DENKT AAN UW

CONTRIBUTIEBETALING

